

τὸν οὐρανὸν ἤτένισα ! μὲ αἶγλην χρυσαυγῆ
αὐτὸς μοι ἐμειδίασε· κι' ὁ βίος ἦδη ἔλος
εἰς τὸ ρεμβῶδες ὄμμα μου ἐφάνη φωτοβόλος
ὡς ἕαρος αὐγῆ.

Χαῖρε φωτόμορφος Ἐλπίς ! θεὰ τοῦ Παραδείσου
εἶναι βαθὺ καὶ ἱερὸν τὸ ὄμμα τὸ γλυκὺ σου
ὡς ἡ Αἰωνιότης, ἦν, μ' ἀγγελῶν καλιὰν
εἰς τοὺς θνητοὺς ὑπόσχεσαι προσκαθημέν' εἰς μνήμα.
Ἵς κ' εἰς τὰ μαῦρα σκότη του φωτὸς σύ χύνεις κῆμα
καὶ ἄνθη ὑπὸ τὴν ὠγρὰν τῶν ἰτεῶν σκιάν !

Πικρόχολον μειδιάμα δεέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ σιγῶν-
τος ἀκρατοῦ.

— Ἡ ἐλπίς, ἀνέραξεν, ἡ χρυσοπτέρυξ θεὰ ! ψευδὲς
ἀποκύημα τῆς παραφύρας ἐπὶ τῶν χρυσῶν νεφελῶν τοῦ
ιδεῶδους αὐτῆς ἰλιγγιώσης ποιητικῆς φαντασίας ! ἡ
εὐδαιμονία ! μωρὸν βουκαλήμα ἐπὶ ὕπνον ἀγομένον νη-
πίων, φροῦδον ὄναρ ἀπολύτως ἀπραγματοποιήτων ἐσχαί ;
ἡ εὐδαιμονία ! καὶ εἰς τί λοιπὸν αὕτη συνίσταται ;
ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ σῶμα τῆς ἀπατηλῆς ταύτης
σκιάς, ἦτις, ὡς ἡ ἀερόμορφος Ἀντιόπη ἀπὸ τῶν ἀγ-
καλῶν τοῦ τὰ πλουτώνια ἄντρα περιτρέχοντος Ὀδυσ-
σέως, ἐκφεύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡμῶν, καθ' ἣν στιγμὴν
βουκαλώμεθα οἱ νήπιοι ὅτι ἐδράξαμεν τὰς πτυχὰς τοῦ
ὀμιγλοειδοῦς αὐτῆς πέπλου ; μὴ ὁ ἄπλετος πλουτισμὸς ;
οὐχί, ἂν οὗτος ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπιμύθως ἐπιτευχθεὶς
ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ ἐκμηδενίζεται· ἡ ἀπαστράπτουσα
δόξα τοῦ μεγαλείου ; οὐχί, διότι τὸν καθήμενον πομ-
πωδῶς ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντολαμποῦς αὐτοῦ θώκου μυριάς
ποτίζει πικρίας, αἰτινες καίπερ μετὰ μέλιτος μμιγ-
μέναι, δὲν εἶναι ὅμως ἤττον φαρμακώδεις καὶ ἀλγειναί·
ἡ ἦδη καὶ αἱ ἡδεῖαι αὐτῆς ἀπολαύσεις ; ἀλλὰ μὴ καὶ
αὐταὶ δὲν λήγουσιν εἰς ψυχρὸν καὶ βαρὺ γῆρας ; Ἡ ψυ-
χὴ μου ἐκαρώθη, ἐνεκρώθη ἡ καρδία μου ! ἀδυνατεῖ νὰ
βιώσῃ ἄνευ ἰσχυροῦ τινος ἔρωτος ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς,
ἐγὼ δὲ οὐδὲν δύναμαι, φεῦ ! ἐπ' αὐτῆς ν' ἀγαπήσω· μὴ
δύναμαι νὰ συμπαθῆσω πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην μυρμη-
κιάν ; . . Ἡ ἀνθρωπίνη μυρμηκία ! ἐπανελάβε σαρδῶνιον
καγχάζων, χαιρέκακον στίφος κκοούργων πανομοιότυ-
πον ἀγριότητα τῆς ψυχῆς, Σκείρωνες καὶ Περιφῆται,
Σίνωνες καὶ Προκροῦσται ἀκωλύτως ἀλληλοκτονοῦντες
ὑπὸ νόμους, οὓς δημιουργοῦσιν αὐτοί, Ἐπιᾶλται καὶ
Ἰουδαὶ ἀλληλοπροδιδόμενοι δι' ἀσπασμῶν καὶ χρυσοῦ,
σμήνη δαιμόνων, τοὺς στυγεροὺς ὄφεις τῶν ὑγρῶν τοῦ
Γαρτάρου βαράθρων κατ' ἀλλήλων λαθραίως ἀπολύοντα !

— Οὐχί, οὐχί ! ἐν μόνῃ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους καθ' ὧν θεοστυγὲς τρέφεις μίσος, ἐν μόνῃ τῇ γλυκεῖᾳ
τῆς ψυχῆς λύπῃ, ἣτις φιλανθρωπία καλεῖται, εὐρίσκεις πα-
ραμυθίαν, γαλήνην, χαρὰν ἀληθῆ ! . . οὐχί, δὲν μετουσιώθη-
σαν εἰς δαίμονας ἀνεξαιρέτως καὶ ὀλοτελεῶς τοῦ υπεραγά-
θου Θεοῦ τὰ τέκνα ! πρὸς τί τοσαύτη κατ' αὐτῶν ἀπέχθεια ;

— Τοῦ Θεοῦ ! ἄλλη αὕτη μωρία ! μὴ δύναμαι νὰ
πεισθῶ ἀπολύτως περὶ τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ; μοι ἐπε-
φάνη ποτὲ μέχρι τοῦδε ; ἄφρον, ἂν ὑπάρχῃ Θεὸς ἀγα-
θός, πῶς ἐπιτρέπει ὑπερφίαλον κακοῦργίαν εἰς τὴν δαι-
μονιῶσαν ἀνθρωπότητα ;

— Καὶ πῶς ἀμβλυοῦσαι πρὸς τὸ διηνεκές θαῦμα
τῆς μακραιώνος μυριοκόσμου δημιουργίας, πῶς βύεις τὰ
ὄτα πρὸς τὴν βροντόηχον τῆς Ἱστορίας φωνήν, ἣτις ἐν
τῇ ἐξελιζομένη τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ
στεντορείως διατρανοῖ καὶ κηρύττει ; τίς δ' ἄφ' ἑτέρου
σὲ βεβαιοῖ ὅτι στέργει τὸ κακὸν ὁ Θεὸς ὁ ἀξίως τὰς
πράξεις ἐκάστου ἀμείβων ἐν οὐρανῷ ; ἀλλὰ μὴ ἤθελες
ὅπως ὁ ὑψίθρονος ὑπεράναξ, κατερχόμενος καθ' ἐκάστην
ἐπὶ γῆς, συλλαμβάνῃ καὶ δεσμεύῃ τὰς χεῖρας τοῦ δια-
νουμένου νὰ πράξῃ τὸ κακόν, φράσῃ δὲ τὸ στόμα τοῦ
μουλλοντος νὰ λαλήσῃ ψεῦδη καὶ ἄδικα ; ἤθελες λοιπὸν
δοῦλον τὸ ἠθικὸν ὄν, καὶ ἀνεξαρτήτως ἑαυτοῦ πράττον ;
Αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέρτατον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας ἀγαθόν.
τὴν κορωνίδα τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν Αὐτοῦ, τολμᾶς
νὰ κρίνης ὡς αἰτίαν τῆς κακοδαμονίας ἡμῶν ; Οὐδέν,
λέγεις, ν' ἀγαπήσῃς ἐπὶ γῆς, οὐδὲ νὰ ἐλπίσῃς δύνασαι·
ναί, διότι ἀποβαλὼν τὴν Πίστην, καὶ τὴν Ἀγάπην
καὶ τὴν Ἐλπίδα, τάλαν, ἀπώλεσας ! . . Ἀνάτεινον τὸ
βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, διάνοιξον τὸ ὄμμα, καὶ θὰ
ἴδῃς ἐκεῖ τὸν Ἄνακτα τοῦ παντός στέμμα φέροντα, οὐ
ἐκαστος ἀδάμας εἶναι ἥλιος λαμπρός, φερόμενον ἐπὶ
θρόνου ἐκ ροδοχρῶσων νεφῶν καὶ ἐπὶ λευκοκυάνων πε-
ρυγῶν ἀνέμων, γλυκὺ δ' ἐπιρρίπτοντα βλέμμα πρὸς τὴν
μυριάνθρωπον γῆν ! ἀτένισον Αὐτὸν διὰ τῆς φαντασίας,
καὶ ἐν ἐνθουσιῶδει πρὸ αὐτοῦ ἐκστάσει, ἐράσθητι τοῦ
ἀχανοῦς μεγαλείου Αὐτοῦ, τοῦ βλέμματός Του, ὅπερ
εἶναι τὸ Ἀληθές, τοῦ στοργικοῦ μειδιάματός Του, ὅπερ
εἶναι τὸ Ἀγαθόν, τοῦ ἀστραπηδόλου κάλλους τῆς πα-
ραστάσεως Αὐτοῦ, ἣτις εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ὁραῖον ! Ἐάν
τῶν τριῶν τούτων ἡ ψυχὴ σου ἐρασθῇ, ἡ φαντασία ἐξα-
γνισθεῖσα ἐκ τῆς συνεχοῦς πρὸς τὸ ἀκήρατον πῶς ἀνα-
θιέψεως, τὸν τύπον αὐτῶν θὰ σοὶ παριστᾷ διαρκῶς καὶ
ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ τῆς ὑψηλοῦ διαπέδου, θὰ παύσῃ δὲ
τότε οὕσα ἡ καρδία σου ἀνεράστος καὶ νεκρά, ἀγαπῶσα
ἦδη τὴν ἄψυχον φύσιν, ἣτις ἐν τῇ καλλιλαμπεῖ αἰθρῇ
τῆς ἡλιοστεφοῦς αὐγῆς καὶ τῆς ἀστροκοσμῆτου νυκτός
μετέχει τοῦ Καλοῦ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, ἣτις μετέχει
ἐτι τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὡς πιστὸν τοῦ ὑπερ-
τάτου ὄντος ἀπαύγασμα. Ρύθμισον τὸν βίον σου πρὸς
τὸν ἔρωτα τοῦτον, καὶ ἔσει ἀληθῶς εὐδαίμων ἐπὶ γῆς
σοὶ ὁμνῶ !
(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ. — Ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματιῶν. —
ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης
τρίτης τῶν παραστάσεων τοῦ ἄρτι ἐξ Αἰγύπτου ἀφι-
κομένου ἰταλικοῦ θιάσου μελοδραματιῶν, τοῦ διευ-
θυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Gonsalez. Τὸ μελοδραμάτιον,
ὅπερ ὁ θιάσος οὗτος ἐξελέξατο διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν
παραστάσεων αὐτοῦ, ἦν ἡ *Nuova Befana* τοῦ Canti-
ῆτοι νέα ἐκδοσις τῆς *Befana*, ἦν πρό τινος ἐξετέλε,

σεν ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὁμονοίας θιάσος, ἦν δὲ πρὸ διατίας ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνταθα ὁ θιάσος Στράβολο. Εἶνε ἔργον στερούμενον μὲν φιλολογικῆς ἀξίας καὶ μὲν γάλης μουσικῆς, ἀλλ' ἐν συνόλῳ τερπνόν. Τοῦ ἔργου τοῦτο ἐκλέξας ὁ νέος θιάσος ὡς πρώτην αὐτοῦ, δὲν ἐπαρουσίασε πάντα τὰ πρόσωπα αὐτοῦ. Ἡ ὄλη ἐκτέλεσις ἐγένετο ζωρὰ καὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἐπιτύχης. Ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ καταλέγεται ἡ ἄλλοτε τοῦ θιάσου τοῦ Stravolo ἀποτελέσασα μέλας κ. Balletti, ἥτις τότε λίαν εὐπρόσπιδος καὶ ἐχειροκροτήθη καὶ ἥτις ἐποιήσατο προσόδους ὡς ὑποκρίτρια, διαπρέψασα ἐν τῇ ὑποδύσει τῆς κηπουροῦ, ἐπὶ ζωῆ καὶ χάριτι. Εἶνε εὐκίνητος καὶ ὄλη ζωῆ, ἄδει καλῶς καὶ ἔχει φωνὴν εὐάρεστον καὶ εὐστροφον. Οὐδὲν τὸ βεβιασμένον.

Ἐπίσης προσελήθη ἐν τῷ νέῳ θιάσῳ καὶ ἡ κυρία Castellano, ἥτις ἀπετέλεσε πρότερον μέλος τῶν θιάσων Franzini καὶ Λαμπρούνα καὶ ἐκινήσατο τὰς συμπαιθείας τοῦ δημοσίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὕτη ἐν τῇ Befana ἀπέδωκε τὸ πρόσωπον τοῦ Idelberto μετὰ χάριτος, κατὰ δὲ τὴν χοροφδίαν τῶν γυμνασμάτων, ἐν τῇ δευτέρῳ πράξει, λίαν ἐχειροκροτήθη. Τοῦτο σαφῶς δηλοῖ ὅτι πρέπει νὰ μένη εἰς τὰ ἐλαφρὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιχειρῆ νὰ λαμβάνη μέρος εἰς μελοδράματα.

Τὴν Befana ὑπεδύετο ἡ κυρία Dematienzo, νεαρὰ ἀοιδὸς συμπαιθῆ ἔχουσα φυσιογνωμίαν, κεκτυμένη δὲ φωνὴν νεάζουσαν. Τὴν μονωδίαν τῆς πρώτης πράξεως ἔψαλε καλῶς.

Ἐκ τῶν ἀνδρικών μελῶν τοῦ θιάσου ἰδίᾳ σημειούμεθα τὸν κ. Antoninni, ὅστις κέκτυται προσόντα, ἀλλὰ νομιζομεν ὅτι ἔχει ἀνάγκην πολλῶν ἔτι. Καὶ ὁ κ. Consalez ὡς κωμικός ὑπολείπεται. Ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ Carrone ἔχων κ. Πάτσης, καίτοι δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι χαρακτῆρες ἐν τῷ ἔργῳ δὲν διατυπώνται, ἐπαρουσίαζε πρόσωπον, ὅπερ ἤρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀπήρχεται αὐτῆς, οἷον εἰ ἀφηρημένον, παριδὼν τὸ κωμικὸν μέρος τοῦ προσώπου, ἔψαλε οὐχ ἥττον μετὰ τέχνης.

Μετὰ τὴν πρώτην πράξιν ἐπαρουσιάσθη ἡ πρώτη ἀοιδὸς δεσποινὶς Θέκλα Cordoné, φέρουσα ὠραίαν ναυτικὴν στολὴν κυανόλευκον ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος καὶ ἔψαλε τὸ ναυτικὸν ᾄσμα *Una notte a Venezia*. Ἡ κυρία Cordoné, νεαρὰ ἀοιδὸς, ἔχει παράστασιν εὐγενῆ καὶ λεπτὴν χάριν ἐν ταῖς κινήσειν αὐτῆς, ἡ δὲ φωνὴ αὐτῆς εἶνε ἀνθηρὰ καὶ λεπτή, εὐαρέστως ἠχοῦσα καὶ δεξιῶς χειριζομένη. Λαμπρὰν προὔξενε, καὶ δικαίως, ἐντύπωσιν καὶ ζωρῶς ἐχειροκροτήθη καὶ ἐπανέλαβε τὸ ᾄσμα. Ἐγένετο αὐτῇ ἀρίστη ὑποδοχή. Ἐν τῇ Befana ὑπεδύσατο τὸ σκῆμα τῆς Contesina Casta, ἥτοι προσώπου ὀλίγον ἔχοντος μέρος· οὐχ ἥττον διεκρίθη ἐν αὐτῷ καὶ τὰ λεπτὰ προσόντα αὐτῆς ἐφανεροῦντο. Ἐψαλε δὲ τὴν μονωδίαν τῆς δευτέρας πράξεως δεξιῶς, φέρουσα πλουσίαν ἀμφιεσίν, δῶρον ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἐν τῇ Befana τὰ μέγιστα ἐχειροκροτήθη ἡ ἐξαφθία τῆς δευτέρας πράξεως, ἥτις καὶ τρις ἐπανεληφθῆ. Ὁ θιάσος προὔξενε καλλίστην ἐντύπωσιν. Ὁ δὲ χορὸς αὐτοῦ εἶνε ἀρκετός. Αἱ ἐνδυμασίαι καλάι.

Ἐκτὸς τῆς Befana ὁ θιάσος τοῦ κ. Gonzalez ἐξετέλεσε τῇ μὲν τετάρτῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Planquet-

te *Les cloches de Cornecille* Ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου τούτου μόναι αἱ κυρία Cordoné καὶ Balletti διεκρίθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπελείφθησαν, μάλιστα οἱ τὰ πρόσωπα τοῦ Caspard καὶ podesta ἔχοντες.

Ἡ Gran tia κατὰ νέαν ἐκδοσὴν ἐκτελεσθεῖσα τῇ ἐσπερᾷ τῆς πέμπτης ἐπέτυχεν ἐν τῷ συνόλῳ.

Ἐν γένει ὁ θιάσος ἔχει ἀρετὰς, οἷαι αἱ τρεῖς ἀοιδοὶ Cordoné, Balletti καὶ Castellano, ὁ χορὸς ἰδίᾳ τῶν γυναικῶν ἐξ ὧν διακρίνονται αἱ δύο κορυφαῖαι, ἥτοι αἱ κ.κ. Giulia Moretta καὶ T. Demartienzo, ἀλλὰ στερεῖται κωμικῶν καὶ ἄλλων τινῶν προσώπων. Ὁ ὑψιφώνος κ. Canzari εἶνε γνωστός ἐνταῦθα, ἔχει φωνὴν καλὴν, ὁ δὲ βαρύτονος κατέχει τὴν τέχνην τοῦ ἡδαιν ἀλλὰ στερεῖται ὑποκριτικῆς. Ὁ θιάσος οὗτος συμπληρούμενος δύναται νὰ καταστῇ κάλλιτος. Ἀποφεύγομεν σύγκρισιν αὐτοῦ πρὸς τὸν θιάσον τῆς Ὁμονοίας, σημειούμενοι μόνον ὅτι ἐκάτερος τῶν θιάσων ἔχει τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Λέγεται ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα θὰ ὑπάρχῃ Ἐλληνικὸς θιάσος ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη, ἀγνωστον ὅμως ἔτι τίς. Ἐπίσης καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων θὰ διδάξῃ ἑλληνικὸς θιάσος, καθὰ πληροφоруόμεθα. Ἄλλ' ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ θὰ ἔχωμεν καὶ γερμανικὸν δραματικὸν θιάσον, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα γαλλικὸν μελοδραματικόν. Ἡ θεατρικὴ λοιπὸν κίνησις κατὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα εἶνε πλήρης. Πάντα τὰ θεάτρα θὰ ἐργάζονται. Ὁ θιάσος τῆς Ὁμονοίας ἄρχεται τῆς νέας περιόδου τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἐν αἷς καὶ μελοδραμάτων ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ταύτης. Ὡς ἡ διεύθυνσις βεβαιούται προσελαθεὶς ἀοιδὸς di cartelle. Ἀναμένομεν.

— Ἡ δραματικὴ κίνησις ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν λήξασιν θερινῆν περιόδου ἐγένετο πενυχρὰ λίαν. Οὐδὲν ἔργον νέον ἄξιον λόγου, ἐξ ὧν ἀνεγνωμεν ἐν ταῖς ἡμερῶσι ἐδιδάχθη. Ἄρτι εἰς τὸν δραματικὸν ἀγῶνα κατῆλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Ζωγράφου, συντάξασα δράμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἡ *Moraχή*, ἔχον δὲ ὑπόθεσιν ἐκ τῆς βυζαντιακῆς ιστορίας. Τὸ ἔργον ἐδιδάχθη ἤδη.

— Ὁ Ὁθέλλος ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῆ ἔτι τοὺς παρισίους. Ἐκ τῆς κριτικῆς τοῦ Weber ἐν τῷ *Temps* τῶν Παρισίων μακρόνομος ὅτι ἐν τῷ μιμορχήματι, ὅπερ κατὰ τὴν ἐν Παρισίαις ἐκτελεσθῆναι ὑπὸ τοῦ Βέρδη φέρεται καὶ χορὸς τουρκικός. Ἐν δὲ τῷ ἑλληνικῷ ἔσματι «δύο ὄμιλοι ἑλληνίδων νεανίδων ἀρμονικῶς συμπλέκονται». Τὸ ἔσμα μεταβάλλεται εἴτα εἰς χορὸν.

— Πολλάκις ἐγένετο λόγος ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι ἡμῶν περὶ τῆς διαστήμου ἰταλίδος τραγωδοῦ τῆς πρὸς τὴν Σάρραν παραβαλλομένης Eléonora Duse. Αἱ ἡμερῆδες τῶν Μεδιολάνων ἀγγέλουσιν ὅτι ἔτυχε νομίμου χωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Teobaldo Csehchi. Ἡ τραγωδὸς αὕτη, ἥτις φαίνεται ἐξήλυσε δόξας τῆς Σάρρας, κατήρτισε νέον θιάσον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς κυριωτάτας πόλεις τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

— Τὸ γερμανικὸν θέατρον τῆς Πράγας προτίθεται νὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων ἀνεκδότων ἔργων.

— Ἐν Λειψία γερμανὶς ἀοιδὸς κυρία Baumann ἔδωκε πρὸ μικροῦ τὴν τιμητικὴν αὐτῆς, ἔψαλε δὲ τὴν *Traviata*. Ἡ παράστασις αὕτη ἦν 898ῃ ἐξ ὧν ἔδωκε ἡ γερμανὶς καλλιτέχνης.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.